

HARLEQUIN®

Sjalocline romaan

KES
TIHKAKS
SUUDELDA
KRAHVI?

AMANDA
McCABE

Amanda McCabe
To Kiss a Count
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Virve Pillau

© 2009 by Ammanda McCabe

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B07225711
ISBN 978-9949-25-071-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Proloog

Sitsiilia

„Oh, preili Thaleia! Me ei saa mitte mingil juhul homme lahkuda, nii palju on veel teha.“

Thaleia vaatas üles hulga raamatute ja paberite kohalt, mida ta pakkimas oli ning nägi oma teenijanna Maryt toas ringi tuiskamas, käed kleite täis. Lahtised kohvrid olid pooleldi pakituna pilli-palla põrandal laiali. Kapist ja sahtlitest paistis riideid ja kingi.

„Aga, Mary,“ naeris Thaleia, „me oleme viimasel ajal nii palju ringi reisinud, et mind lausa üllatab, et sa pole pakkimist juba viimse kui pisiastjani selgeks saanud.“

„Kuid ega me pole varem kunagi ka säärase kiiruga lahkunud. Mul ei ole aega, et kõike korralikult teha!“

Thaleial tuli temaga nõustuda. Tema isal, Sir Walter Chase'il, polnud kombeks minna oma reisidele kiirustades. Nad olid mõnusalt läbi Itaalia rännanud, näinud põnevaid paiku ja kohtunud Sir Walteri õpetlastest kirjasõpradega, enne kui nad Sitsiiliasse puhkama olid saanud. Aga nüüd oli isa töö siin peaaegu tehtud. Temale armsad iidised linnavaremed olid põhjalikult läbi uuritud,

vajalikud väljakaevamised tehtud ja kohalikele antikvaaridele üle antud. Thaleia vanem õde Kleio oli abiellunud oma tõelise armastuse Avertoni hertsogiga ja lahkunud linnast ida poole mesinädalaid veetma.

Nüüdseks oli ka Sir Walter ise uuesti abiellunud oma kauaaegse kaaslaste leedi Rushworthiga ja valmis uute paikadega tutvuma minema. Nad plaanisid koos Thaleia noorema õe Terpsichorega, keda hüüti Coryks, suveks Genfi minna. Varem oli ka Thaleia mõelnud koos nendega reisida. Aga pärast seda kõike, mis viimastel nädalatel juhtunud oli, pärast kõike, mida ta oli näinud ja tundnud ja teinud, tundis ta uute paikade suhtes vastu-meelsust. Niisiis oli tema teel koju Inglismaale.

Thaleia vanim õde Kalliope – leedi Westwood, ootas oma esimest last ja tema viimased kirjad olid ebatavaliselt nukrad. Ta küsis aina, millal teised koju tagasi saavad, millal ta neid jälle näeb. Thaleia kahtlustas, et Kalliope eelistaks tegelikult enim Kleio seltsi. Chase'i muusadest kõige vanematena olid nemad väga lähedased. Ja keegi polnud nii tugev ja võimekas kui Kleio.

Aga Kleio oli läinud mesinädalaid veetma ja Kalliope tuli Thaleiaga leppida. Thaleiaga, keda kõik pidasid üpris püsima ja dramaatiliseks. Täiesti sobivaks, et käia õmblejana juures endale uusi tualette valimas või amatöörnäitlejate etendustes osaleda, aga mitte selleks, et lapsi sünnitada.

Mitte selleks, et nurjatuid vargaid kinni püüda.

Thaleia uuris tualettlaua peeglist oma peegelpilti. Sitsiilia päikesevalgus voogas akendest sisse, värvides ta vabalt langevad juuksed suviste nartsisside tooni. Talle

tundus, et tema südamekujuline nägu ja suured sinised silmad, tema rooside ja koore tooni nahk olid küllaltki kenad. Need olid võitnud talle kahtlemata hulgaliselt imetlejaid – tobedaid ajujeta kosilasi, kes talle viletsaid luuletusi kirjutasid. Kes võrdlesid teda kevadpäevade ja portselanist karjusneiuga.

Neiu enda perekond näis seda suhtumist jagavat. Nad kiitsid tema kena välimust, naeratasid talle, olid tema suhtes leplikud, kuid näisid siiski arvavat, et nende sinisilmade taga pole mitte kui midagi. Mitte midagi peale paelakeste, lehvide ja romaanide. Kal ja Kleio olid õpetlased, isa töö jätkajad; Coryst oli küpsemas silmapaistev kunstnik, tõsiselt võetav maalija. Thaleia oli vaid meelelahutaja, see, keda nende ema tavatses kutsuda oma „kauniks lillekeseks“.

Oh, muidugi *ei öelnud* nad seda talle kunagi. Nad apodeeerisid tema etendustele, elasid kaasa tema kirjatükikidele. Aga ta nägi seda teiste pilkudes, kuidas nad teda vaatasid, kuulis seda nende hääletoonis.

Ta oli nii erinev. Ta polnud nagu ülejäänud Chase'id.

Thaleia pöördus peegli juurest eemale ja tõmbas salli tihedamalt ümber õlgade, nagu võiks õhuke kašmiir talle soomusrüüna kaitset pakkuda. Pisut turvatunnet pettumuse eest.

Ta oli lootnud, et viimase nädala kummalised sündmused muudavad teiste meelt. Näitavad neile tema tõelist sitkust ja seda, milleks ta tegelikult võimeline on. Kui Kleio oli tema juurde tulnud ja palunud abi leedi Rivertoni lõksu püüdmisel, kuna naine oli varastanud haruldase ja püha hellenistliku templihõbeda komplekti, oli

Thaleia olnud üliõnnelik. See oli olnud lõpuks ometi midagi *kasulikku*, mida ta teha sai!

Midagi, millega ta suutis tõestada, et temagi on Chase.

Tema etendus oli paistnud soovitud mõju avaldavat ja meelitanud välja leedi Rivertoni kaasosalise, aga edasi oli kõik valesti läinud. Leedi Riverton oli põgenema pääsenud, tõenäoliselt koos hõbedaga, ja nüüd püüdsid Kleio ja ta abikaasa toda nurjatut üles leida. Selles tagaajamises polnud Thaleiale mingit rolli ette nähtud. Ta polnud aidanud ei oma õde ega isa.

Ega isikut, kellele ta oleks tahtnud kõige rohkem muljet avaldada – krahv Marco di Fabrizzit. Oma partnerit teatrietendustes – ja vaidlustes. Itaalia antikvaari ja aristokraati. Kõige nägusamat meest, keda ta kunagi kohanud oli. Meest, kes oli tema arust lootusetult Kleiosse armunud.

Õed narrisid Thaleiat, et too kõik oma kosilased tagasi lükkas. Aga ükski neist polnud kunagi olnud nagu Marco. See oli täpselt nii nagu alati – kui tema *leiab* lõpuks kirgliku ja võluva mehe, on too armunud tema õesse!

Thaleia vaatas jälle oma raamatute ja paberite kohalt üles ning asus neid kohvrisse pakkima. Üks käsikiri libises tal sõrmede vahelt, langedes lehtede laperdades vaibale. Kui ta põlvitas seda üles võtma, hakkas talle silma tiitelleht: „Krahv Orlando hämar loss“ – Itaalia romanss kolmes vaatuses.

Tema näidend! See, mida ta oli hakanud kirjutama siis, kui kohtas Marcot ja kadunud hõbeda müsteerium hakkas lahenema. Põnev lugu renessansiaegsest Itaaliast, täis leitud ja kaotatud armastust, nurjatuid kaabakaid,

kummitusi ja needusi. Kirge, mis võidab kõik muu. Ta oli olnud näidendi pärast nii põnevil. Nüüd tundus see kõik üsna mõttetu.

Thaleia silus lehed sirgeks, sidus need paelaga kokku ning pistis kohvrisse. Võib-olla võtab ta need ühel päeval uuesti välja ja naerab selle üle, oma rumalate seiklusriikaste ja tõelisest armastusest pajatavate fantaasiate üle. Aga praegu peab ta aitama Maryt pakkimise juures. Inglismaa ja tegelik elu ootasid.

Tuul akende taga muutus tugevamaks, sahistades sidrunipuu lehtedes. Thaleia läks akent kinni panema ja peatus, et vaadata alla aeda ja munakivitänavale värava taga. See oli väga kaunis – tolmune, päikesest üle ujutatud vana Santa Lucia linn. Ilus ja saladusi täis. Kas ta hakkab igatsema selle unist kuumust, intensiivselt sinist taevast ja kaljuseid mägesid, kui on tagasi jahedal ja rohelisel Inglismaal?

Kui kirikukellad hakkasid lööma, et kellaajast märku anda, jätkasid teenrid kohvrите ja kastide väljakandmist, kuhjates neid aiapurskkaevu kõrvale hunnikusse. Neiu kummardus aknalaua kohale ja vaatas, kuidas pakikuhjad kerkisid aina kõrgemaks, kui tema aeg siin, Sitsiilias, iga hetkega lühenes.

Tuul sasis neiu juukseid, sikutades kuldseid kiharaid laubale. Kui ta neid kannatamatult tagasi lükkas, nägi ta teda – Marcot. Aeglaselt nende väravast mööda kõndimas.

Thaleia oli kuulnud, et mees lahkus pärast Kleio laulust linnast, aga siin ta nüüd oli. Mees toetus lukustatud väravale, vaadates nende maja ümber valitsevat segadust,

ükskõikne ilme tõmmul kaunil näol. Päike läikis tema lainelistel, sinakasmustadel juustel, muutes need sama läikivaks ja põhjatuks kui kesköö.

Enne kui Thaleia midagi mõelda suutis, pööras ta end ringi ja kiirustas toast välja, joostes trepist alla ja eesuksest välja. Ta põikas kõrvale teenritest, kes kandsid alla järgmisi kohvreid ja kaste ning jõudis lõpuks Marconi ja peatus tema ees. Madal sepistatud raudvärav jäi nende vahele, need olid vaid kitsad raudvarvad, mille vahelt nad oleksid võinud hõlpsasti teineteist puudutada. Kuid sama hästi oleks see võinud olla ookean.

Marco ajas end sirgu ja naeratas alla tema poole. Ta on nii kohutavalt kena, mõtles neiu mehele otsa vaadates. Pronksikarva nahk pingul kõrgetel põsesarnadel, iseloomulik Itaalia nina ja säravad tumepruunid silmad, tumedad kui parim šokolaad. Klassikaline ilu, mida pisut karmistas tume habemetüügas lõual. Nagu Kreeka jumal oma templis, Rooma keiser mündil. Nagu neiu enda krahv Orlando oma hämaras lossis.

Aga Thaleia oli oma elu jooksul kohanud mitmeid nägusaid mehi. Õdede abikaasasid, paljusid oma kosilasi. Kuid Marcos oli ka muud peale hea väljanägemise. Temas oli mingi metsik kirk, mida vaid õrna loorina katsid flirtivad head kombed. Metsik intelligents. Ja saladused. Palju saladusi, mida Thaleia paljastada igatses.

Neiu kahtles, kas ta *suudaks* kunagi kaevata välja Marco varjatud hingeni, isegi Chase'idele omast püsi-vust rakendades. Mees oli liigagi osav igasuguseid maske kandma, liigagi pühendunud näitleja. Kuna ka neiu oli maskeeringutes osav, tundis ta kohe ära, kui tegu oli ini-

mesega, kes draamakunsti sama hästi hinnata oskas. Ei, ta ei suuda mehe tõelist mina mõista isegi siis, kui talle dešifreerimiseks ka kümme aastat aega antaks. Ja tal polnud praegu seda kümmet aastat kuskilt võtta; ta kahtles, kas tal on kümmet minutitki.

Siiski meenutas ta päevi, mis nad koos iidses amfi-teatris olid veetnud. Vaieldes, naerdes – teeseldes armastust, kui nad oma näidendit harjutasid. Need olid tõepoolest olnud kuldsed tunnid ja ta teadis, et ei unusta neid iialgi.

Ei unusta iialgi *teda*.

„Ma mõtlesin, et sa oled Santa Luciast lahkunud,“ ütles neiu.

„Mina mõtlesin, et *sina* oled läinud, *signorina* Thaleia,“ vastas mees ja naeratas talle. Seda oma südamete-murdja naeratust, mis tõi nähtavale ühe võluva põselohu.

Tema renessansiaegne prints. Kes kahjuks armastas tema õde.

Thaleia vaatas mujale, kasutades kõiki oma hästi lihvituid näitlejaoskusi, kõike, mida ta oli viimasel paaril se-gasel nädalal omandanud, et peita mehe eest oma tõelisi tundeid. Neiu mäletas seda pühalikku, nukrat ilmet, mis oli mehe näol Kleio laulatuse ajal olnud, ja see andis talle jõudu muretult naerda.

Sest mehele oleks liiga, liiga hirmutav teada, kuidas neiu end tegelikult tunneb. Tä ei tahtnud end taas kord oma õe varjuna tunda.